

Francija, Bretanja
(maj 2016)

Tipična stara bretonska vas

Bretanja, leži na skrajnem severozahodu Francije, na njenem največjem polotoku. Velika je približno kot Belgija in ima okrog 3,2 miliona prebivalcev. Razdeljena je na štiri dele: Cote d'Armor, Ille de Villaine, Morbihan in Finistere. Granitna obala, ki je ponekod roza barve (Cote d'Granit Rose) je dolga 2.800 km. Ponekod je celo divja (Cote Sovage). Valovi Atlantika so s svojim vztrajnim valovanjem, ob vzpodbujanju nenehnega in mestoma silovitega vetra, mogočne granitne skale spremenili v skulpture nenavadnih oblik. Zdi se, da so zlatorumene peščene plaže med njimi, neskončne. Če pa k temu dodamo še morje temnomodre in celo smaragdne barve (Cote d'Emeraude) je podoba obale popolna. V Bretanji, največ pa v Finisteru, je 46 svetilnikov, ki pomagajo morjeplovcem na njihovi poti. Vse to prehaja in se doplnjuje z notranjostjo dežele, kjer se širna zelena polja žitaric izmenjujejo z gozdovi. Večina gozdov je spremenjena v nacionalne parke. Med njimi je prav poseben nacionalni park omorik (Parc Naturel Regional d'Armorique). K vsemu temu zapovrh so tu povsod naokoli rože vseh barv in velikosti. Posebno pa okoli malih granitnih hiš z modrimi polkni na severni obali in v notranjosti pokrajine, in tistih drugih, z belimi pročelji in zopet z modrimi polkni, na jugu. Cvetje kot so: vrtnice, azaleje, dalije in drugo drobno cvetje dobesedno ovijajo stavbe v nekakšen veliki pisan šopek.

Klima je oceanska: prijetna temperatura, veliko sonca in nenadnih ploh.

Bretonci so Kelti, ki so nekoč v davnini (4.- 6. stol.) prišli iz otoka Britanije. Niti Galci, Romani, Germani, Veneti, in sam Julij Cezar, ki je prišel do sem gor, jim niso mogli do živega. Svojo keltsko identiteto, jezik in navade so trdovratno ohranjali vse do današnjih dni. Tako imajo npr. 66 vrst narodnih noš, ki jih razkazujejo na vsakoletnem festivalu noš in v muzeju narodnih noš. Pa festival ribiških pesmi in podobno. Bretonščino učijo v šoli in mešanica s francoščino je nekakšen jezik galo. Napisi na obcestnih tablah so povsod dvojezični. Velikih mest ali pa nekih – metropol, tu ni. Glavno mesto je Rennes. V mestih živi večina prebivalcev. Preostali živijo v vaseh, ki so v osrednjem delu pokrajine, in so precej puste. V nasprotju so ob obali tradicionalno ribarske slikovite in idilične male luke in kot oni pravijo »Le petit cite avec caracteur«.

Bretanja je žitnica Francije. Vinske trte tu ni, a ker se je kdaj pa kdaj treba poveseliti in kaj spiti, so znani proizvajalci različnih vrst piva. Ribišstvo je njihov adut, saj nalovijo 50% vseh rib v državi. Pripisujem tudi gojenje ostrig, ki jim prinaša precejšen zaslužek.

Nazadnje, a absolutno ne nepomembno omenjam, da je tu največje nahajališče ostankov neolitske kulture v Evropi. Menhiri in dolmeni stari 3.000 – 5.000 let, nekateri pravijo tudi do 8.000 let, so na seznamu kulturne dediščine Unesca. Logično je, da tu ne cvetijo le lepe pisane rožice ampak tudi njegovo veličanstvo turizem. Zato je tu v juliju in avgustu gneča nepopisna.

Omaha beach

Okrog hiš vse polno cvetja

In prav sem smo se konec maja odpravili na potovanje. Tretji potnik je bil naš pes Mick. Spremljal nas je na vseh potovanjih doslej. Tokrat se nama je zdelo, da je bil še posebej vesel dolge vožnje, saj se je vsako jutro vrtel v kabini in komaj čakal, da speljemo. Nato se je ulegel in popolnoma umiril. Na potovanje smo se, kot ponavadi, pripravili, a si pustili možnost dodatnih sprememb » na licu mesta«, kar pomeni, če nam bi bilo kje vseč bi ostali dlje, če pa nas bi kaj načrtovanega razočaralo, bi to izpustili in podobno. Čeravno načrtujemo našo pot dokaj natančno, se nam vedno dogodijo mnoge nepredvidene stvari ali dogodki, ki pa dajejo potovanju zanimivost. Je pa včasih potrebno hitro ali naglo odločanje, kar je zopet fino za naše že po malem utrujene sive celice. Ki zopet zaživijo in nam posledično zvišajo adrenali. In potem je, po povratku, potrebno nekaj časa, da se zopet vtiriš v rutino vsakdanjika.

Tipična bretonska hiša: grajena iz kamna, plave polkne kultivirano okolje

Tokrat smo si, zgodaj zjutraj prvega potovalnega dne, ki je bila sobota, spekli burek in ga kar vročega vzeli na pot, misleč, kako ga bomo še toplega pojedli ob nemškem Chimseeju. A ni bilo tako. Torej po običajni in nešteto krat prevoženi poti že peljemo po lepi in urejeni Avstriji. Zapustli smo deževno Ljubljano in prvi sončni žarki so se sramežljivo kazali izza gora, pes je dremuckal, znani tuneli so se nizali en za drugim. In ko se predaš ugodju lepe vožnje, se kar naenkrat vozila pred teboj upočasnijo, kar jaz večni histerikus, odreagiram tako, da pritisnem na utripajočo rdečo luč, tistim zadaj v sporočilo. Razmišljamo kaj bi to bilo. Ker je bila kolona nepregledno dolga smo imeli časa za ugibanje na pretek. Na drugi strani avtoceste so vozniki vozili normalno hitro in so nam kar malo šli na živce. Po določenem času smo se približali nemški meji, in v eni sami koloni silno počasi smo morali peljati mimo policistov oboroženih z brzostrelkami. Bili smo zelo neprijetno presenečeni. A se zopet vračamo k mejam? Chimsee, do katerega smo pripeljali nas je, kot vedno, počakal s svojo lepo modrino in majhnimi valovi. Jadrnice in surfarji v daljavi so dopolnjevali lepo pokrajino. Burek je bil še vedno topel in kava prijetna. Ta dan smo potem lepo napredovali in pripotovali visoko v Nemčiji v bližino Baden - Badna, v vas Gernsbach, na lepo urejeno postajališče za avtodome sredi vasi. Nobene utrujenosti nismo čutili. Poklicala sem znance, s katerimi smo se vrsto let družili na morju in se dogovorila, da se isti večer dobimo. Hitro smo se preoblekli in šli na ogled vasi. Snidenje je bilo toplo in prisrčno. Povabljeni smo bili, da ostanemo vsaj še en dan, a kaj ko je potovalna mrzlica bila prevelika in mi smo drugo jutro v dežju odpotovali naprej.

Pot smo nadaljevali proti francoskemu mestecu Chateau Thierry. Deževalo je kot za stavo, a mi smo lepo peljali naprej, saj je poznano, da je ta avtocesta zelo pusta in skoraj brez prometa. Po celodnevni vožnji smo

zapeljali v postajališče za avtodome na koncu mesta ob mirni velki reki Marni. Postajališče je kot ograjen zeleni park s kompletnim sanitarnim središčem. Od njega pelje ob reki urejena pot do mestnega središča. Reka Marna je plovna reka in po njej peljejo turistične ladje. Tik ob obali so lokvanji in med temi plavajo labodi in divje race. Do središča mesta je kakih 2,5 km. Ob postajališču je restavracija McDonalds in tu je bilo vseskozi zelo živahno. Imajo tudi Wi-Fi, kar nam je prav prišlo. Gradu (chateau = grad) pa nikjer. In potem nam je kapnilo da je to kot nekakšen naš Gornji grad. Je pa visoko na strmem hribu v rumenem kamnu zgrajen monumentalni spomenik padlim ameriškim vojakom. Med dvema plohama smo se odpravili peš do mesta in se, kot miši premočeni. Vrnili. Zgodaj smo šli spat in zarana krenili proti naslednjemu mestu. To je bil Gyverny v Normandiji. Pot nas je peljala pod Parizom po njegovi južni obvoznici. Za 80 km smo v dežju in silnem prometu peljali tri ure in pol. Našemu Garminu se je tudi malo zmešalo saj nas je »strokovno« zapeljal iz obvoznice še malo v mesto skozi zatrpane ulice jutranje gneče in zopet nazaj v gnečo na obvoznici. Voznik je bil besen, sovoznica tudi, kot se za »saj sem ti rekla« situacijo spodobi. In ko se je vozniku bilo potrebno odzvati klicu narave po zjutraj popiti močni črni kavi, se je kar na vozem pasu ustavil in vklopil rdečo utripajočo luč. Kolona se je ta čas pred nami pomaknila le za dva osebna avtomobila, in vrzel sta tuja voznika izkoristila ter se veselo vključila v promet pred nami. Na situacijo smo pozabili, ostala je vesela zgodba po povratku domov. V vas Gyverny smo pripeljali zgodaj popoldne in zapejali na brezplačno veliko parkirišče, kjer so ločeno parkirali avtobusi in avtodomi. Prav posebno ločeno pa je parkirišče za osebne avtomobile. Skupaj z mnogimi izletniki raznih narodnosti in vseh starosti smo pohiteli čez cesto in se usmerili v ulico Claude Monet ter se postavili v vrsto za vstopnice. Skozi tesen stranski vhod smo vstopili in zagledali veliko roza hišo z živozelenimi polkni. Pred njo pa velik simetrični rožni vrt. Rože vseh barv in velikosti ali pa iste vrste rož, kot npr. irisi vseh barv, so nam jemali dih s svojo pristno lepoto. Vse to je nekoč bilo domovanje umetnika očeta impresionizma, kot pravijo, Clauda Moneta, sedaj pa je to Fundacija CM. Ponižno in šepetaje smo vstopili in prehodili sobe umetnikovega doma. Pravijo, da je vse tu, ostalo nespremenjeno. Stene so se šibile od slik: njegovih in njegovih prijateljev, od Renoirja, ki je tu večkrat bival, pa Sezanne-a Matissa in drugih. Silno in res prijetno me je presenetila njegova zbirka originalnih japonskih grafik, ki so mi bile od nekoč vseč. Pohišstvo samo je tudi zelo zanimivo in posebno je očarljiva kuhinja v pritličju z belomodrimi ploščicami in zloščeno bakreno posodo na steni. Po ogledu še nekaj kupljenega za spomin. Sprehodili smo se po vasi do cerkve v kateri je umetnik pokopan in ugotovili, da je tu v vasi atelje pri ateljeju in med njimi muzeji posvečen impresionizmu. Pot smo nadaljevali do kampa na Omaha Beachu, ob obali morja, kamor smo prispeli tik pred zapiranjem recepcije, torej ob šestih zvečer.

Giverny, Fundacija C. Monet

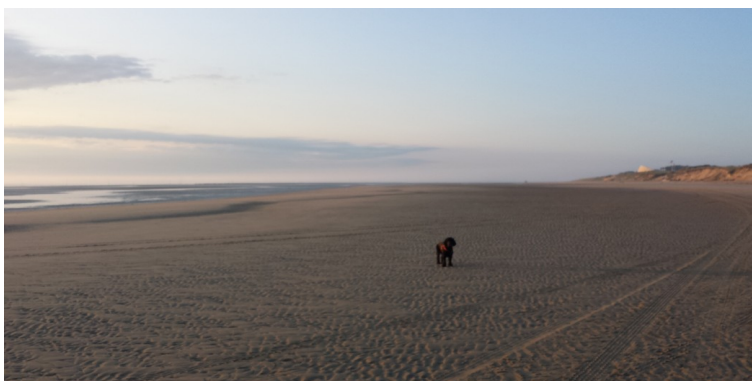

Kljub pozni uri je tu sonce bleščalo. Kamp majhen, a silno lepo urejen. Opazili smo, da je med zastavami na zelo visokih drogovih poleg ameriške, francoske, evropske tudi nemška. To se nam je zdelo lepo, saj so tu umirali tudi nemški vojaki. In do mrtvih je treba biti spoštljiv. Zopet smo skupaj z našim potrpežljivkom odhiteli na peščeno obalo velikih razsežnosti in v blagem vetriču z morja hodili, hodili. Od vožnje smo si gibanja zaželeli. In naš Mick je bil vesel in je od veselja začel škrtaje jesti školjčne lupine. Zbali smo se za njegove zobe in prebavila in smo mu poiskali neko naplavljeno palico, da jo je potem važno prenašal do konca sprehoda. Zagledali smo okroglo stavbo – verjetno spominsko obeležje izkrcavanja, a za podrobnejši ogled nismo imeli ne volje, ne moči. Vrnili smo se in se usedli pod okrilje še sijočega sonca (tu, v tem času, zahaja pozneje kot pri nas) in se počutili tako prijetno, da je nekdo izmed naju rekel »A res moramo iti naprej«? Kar ostali bi.

Drugo jutro zarana smo se sprehodili po plaži. Kmalu so nas prehitevale dvokolesne vprege konj dirkačev, pa tudi kak jahač je bil vmes. Prišli smo do spominskega obeležja zgrajenega v obliki padala. Pred veliko različnih spomenikov. V bližnjem lokalu pa tudi prodajalna spominkov. Tu so bile interesantno postavljene voščene lutke ameriških vojakov v naravni velikosti npr. ob šanku ali par sedeč pri mizi in pd. Prihajati so začeli prvi avtobusi izletnikov, zato smo se vrnili v kamp, pospravili in odpeljali naprej mimo petnajst minut oddaljene vasice Ste. Marie sur Mont, kjer smo kar ob cesti ustavili pred pekarno in se oskrbeli s svežimi bagetami.

Moja čistilna akcija v Utah beach kampu in Mick izgubljen na veliki peščeni plaži

Še nekaj utrinkov z Utah beacha

Naše potovanje se je še vedno potekalo po Normandiji, naš naslednji postanek je bil v osrednjem parkirišču mesteca Villedieu-les-Poeles. Davnega leta 1830 je tu Ernest Mauviel, poenostavljeno povedano, začel izdelovati bakreno posodo. Seveda sprva vse ročno, nato pa se je zadeva razvijala do svetovno poznane tovarne bakrene posode. Do tovarne ob robu mesta je bilo daleč. Vse mesto živi s tovarno in kar nekaj trgovin prodaja Mauviel bakreno posodo. Mi smo zavili v eno tako in kupili manjšo kozico za omake. Sedaj vsa zložena visi na steni naše kuhinje v družbi še ene, malo večje.

Odtod smo pot nadaljevali v Cancale, malo ribiško vas ob Smaragdni obali (Cote d'Emeraude). Postajališče za avtodome je plačljivo preko avtomata ob njem. Je tik ob vasi, brez vode in sanitarij in elektrike. Od postajališča pelje navzdol pot do pristanišča. Morje je temno smaragdne barve in tu je ogromno gojišče ostrig. Pridelajo jih 4.000 ton letno. Ob obali so same restavracije. Pravtako je tudi manjša tržnica s stojnicami, kjer prodajajo ostrige direktno iz morja in jih na licu mesta poješ. Usedli smo se na eno izmed številnih klopi ob morju in opazovali utrujene obraze nabiralcev ostrig, ki so se oblečeni v nekakšne gumijaste kombinezone na ogromnih traktorjih, prirejenih za ta opravila, vračali domov.

Cancale: zgoraj gojišče ostrig in vas

Drugo jutro smo pot nadaljevali proti Paimpolu. Tu se nismo mogli ustaviti, ker je bilo parkirišče polno Romov in njihovih prikolic. Verjetno je bil tu kakšen festival ali kaj podobnega, tako da smo obrnili in peljali na sever k Obali roza granita (Cote de Granit Rose) v mestece Perros-Guirec. V kamp, ki je 2 km oddaljen od mesta nismo mogli, ker je bil čas njihove sieste. Nismo se dali motiti in kar na parkirišču ob kampu pripravili kosilo, jaz sem avtodom pospravila in ob štirih smo zapeljali v lep prostor ob obali. Mogočna obala roza granita, ki sta ga veter in valovi spremenila v zanimive skulpture se je širila pred nami. Vračala sem se s polnimi rokami lepo izoblikovanih granitnih kamnov in eden njih je tu, ko to pišem na polici in me spominja na minulo lepo potovanje. Potem smo peš odšli v vas. Mick je ostal zaprt v avtodomu. Nič se ni pritoževal, ker je bil od skakanja po kamnih utrujen. Tudi mi smo bili utrujeni, a se je hoja med morjem na eni strani in obalo polno cvetic na drugi, prilegla in tudi misli, ki so se porajale so bile pozitivne. Oseka je bila velika in mnogo ladjic je bilo na suhem, čakakoč na plimo. Vas nič posebnega, celo dolgočasna. Drugo jutro smo peljali ob rozagranitni obali skozi turistično vas Ploumanach, se po njej sprehodili, kupili bagete in značilne bretonske slaščice, ki so jih ponujali domala povsod. Opazili smo, da poleg baget prodajajo le še kakšno vrsto kruha, zato pa so tu slaščice vseh vrst, najbolj pa njihove bretonske. Pot nas je vodila do Tregastela in njegove strme slikovite obale, ki so jo dopolnjevale lepe peščene plaže. In mi smo se na eni od plaž ustavili ter pripravili kosilo.

Ploumanach

Skulptura na Obali roza granita

Smaragdna obala

Pripeljali smo v najbolj skrajni severozahodni del Francije Finistere. Na tem prostoru so se kot prvi izkrcali Kelti iz Cornwalla, kljub divji obali, velikim valovom in močnim vetrovom. Njihova kultura, navade in predvsem jezik so se v najbolj pristni obliki ohranili prav tu, v Finisteru

Roscoff ali Rosko po bretonsko je staro majhno пристanišče. Granitne hiše in cerkev vse iz 16. stoletja so lepo obnovljene, da se jim zob časa ne pozna. Od tu so že od nekdaj prevažali po morju zelenjavo (paradižnik, artičoke, česen cvetača itd.) v angleški v Plymouth in irski Cork. Tu je tudi doma kultna majica bele barve z temnomodrimi vodoravnimi črtami, ki so jo prvi nosili tukajšnji ribiči in kmetje – pridelovalci zelenjave. Majica ima tudi ime »Johnnies«. Izdelujejo jo v mnogih različicah. Modni kreator Jean Paul Gaultier jo je iz Bretanje prenesel v Pariz. K majici sodi še značilna nepremočljiva pelerina živo rumene ali pa zelene barve. Za večino članov naše družine (od 3 – 66 let) smo jo kupili. Roscoff je bil poln turistov in nas je očaral. Majhen, zgoodivnsko zanimiv, urejen.

Od tu pa v Brest, edino večje mesto na poti, v njegov kamp, ki kot doslej vsi, leži ob robu mesta. Sicer lep, urejen, z lastnimi bazeni, in takorekoč prazen, mi ne bo ostal v prijetnem spominu zaradi neprimerne receptorke, ki mi ni sprva hotela izdati računa. Napisala ga je, in dodala pripombo, kako da ostajamo le eno noč, da je v Brestu toliko znamenitosti za pogledati. Malce zviška nam je opisala pot, kako priti do mestnega avtobusa in potem do tramvaja, ki nas je popeljal v središče mesta. Mi smo to obvladali u nulo in se po počitku čez dobro uro že udobno peljali v center mesta. Ogledali smo si mogočni grad (Chateau de Brest) iz trinajstega stletja ob ustju reke Penfeld. Grad je postal leta 1532 kraljevska utrdba ob združitvi Britanije in Francije. Sedaj je tu sedež francoske mornarice (Arsenal Maritime). Brest je pa tudi največje severno francosko civilno pristanišče in univerzitetno središče. Sprehodili smo se po mestnem središču. Zdelo se nam je nezanimivo. Vrnili smo se v kamp in zgodaj zjutraj nadaljevali pot proti znameniti obalni cesti polotoka Crozona do mesta Camaret-a sur Mer in 3 km oddaljenega rta Pointe de Pen-Hir-ja. Na poti smo se ustavili v ljubki vasi Le Faou na postajališču za avtodome sredi nje. Nekaj jih je bilo tu

parkiranih čez noč in njihovi lastniki so ob našem prihodu še spali. Sprehodili smo se po starodavni vasi z lepo cerkvijo v sredi in ob veliki plaži. V edini odprti trgovini smo kupili lokalno pridelano zelenjavo.

Roscoff

Roscoff

Pot nadaljevali h turističnemu mestecu Landevennec., ki je najstrebši kraj v Bretanji. Nekoč je tu stal benediktinski samostan, ki ga je ustanovil Sveti Guenole leta 485, danes so tu le njegove ruševine. Do tu

smo peljali po Nacionalnem parku omorik ((Park naturel d'armorique). (Omorika je posebna vrsta jelke. Njeno steblo je vitko do 1m debelo v višino pa sega od 20 do 40 m. Je zimzelena s temnozelenimi iglicami. To drevo je endemično in raste ob Drini (Višegrad) v Bosni. Odkril ga je srbski botanik Josif Pančić. V dolini reke Tare so odkrili prav visoke primerke teh dreves.)

Nekje na severni obali

Strmo navzdol smo peljali do zaliva, nekakšnega fjorda, po imenu Aulne, direktno na veliko primestno parkirišče. Vse je še spalo, ko smo se sprehajali po starinskih ulicah nič razkošnih hiš, nam je padlo v oči naslednje: vsako mesto ima starodavno cerkev iz pribl. 16 stoletja, ob njej je pokopališče ali pa tudi ne. Zagotovo pa je poleg županovega urada, ki je vidno označen z Mairie, tudi knjižnica, katere del je prostor, namenjen druženju ob čaju, kavi in pd. z obvezno slaščico. Jaz sem, kot ponavadi bila spet » pametna« in komentirala, da ni čudno, da so vsi ljudje in okolje tako kultivirani, ko jim je knjižnica, zdi se, poleg cerkve in županstva osrednji del naselja. Stopili smo čisto k obali, kjer je sameval velik kamp. Od prvega benediktinskega samostana so ostale ruševine. Novi je zgrajen pozneje in je znan po domačih marmeladah in drugih domačih izdelkih. Ko smo se vračali na glavno cesto, smo se zgubili in peljali po čudno ozki cesti z izgovorom » če pelje traktor bomo lahko peljali tudi mi« mimo kmetij in zabuljeno gledajočih krav, ki so se pasle po travnikih. Mnogo omorik je bilo porušenih, kot da je tu nedavno divjal vihar in jih je poruval s plitvimi koreninami vred. Žalostno na tleh so ležala ta visoka, vitka, temna drevesa. Srečno smo se vrnili na glavno cesto in pripeljali na skrajni del polotoka Crozon do Camaret sur Mer, čisto ob morju. Parkirali 3 km naprej pred predragim opustenelim parkiriščem. Nam so se pridružili Italijani iz Trsta, ki so tudi potovali po Bretanji. Malo smo poklepetali in mi smo šli na dolg sprehod z našim psom po goličavi. Čisto do strme obale rta nismo prišli.

Obrnili nazaj in peljali do lepe mirne plaže, kjer smo pripravili kosilo. Po počitku še malo sprehoda po plaži in na strmo obalo nad njo, kjer je bilo opaziti označbe, ki so sestavni del več kot 100 km dolge pešpoti po polotoku.

Od tu pa v eno najlepših vasic v Franciji v Locronan. Pripeljali smo zvečer. Receptorka nas je lepo sprejela, nam obrazložila vse potrebno, nam povedala celo, kje naj parkiramo v polnem kampu, ki leži zasekan v hrib, ki se dviguje nad vasjo, da bomo lahko lovili satelite, nam povedala geslo za brezplačni wi-fi in ob predaji računa nam zaželela prijetno bivanje. Pripravili francosko večerjo in povečerjali na prostem ob pogledu na dolino pred nami. Sonce je sveto do pozne ure zvečer. Ni se gledala televizija ampak, bil je petek zvečer, še poln sončne svetlobe in mi smo jo ubrali v približno kilometer ali manj oddaljeno vas. Znašli smo se v labirintu ozkih ulic različno velikih starih hiš zgrajenih iz granita. Vse ohranjene, lepo urejene, polne cvetja. Na osrednjem trgu stoji mogočna cerkev iz 15. stoletja posvečene svetemu Ronanu, čigar grob in relikvije so v cerkvi shranjene. Vstopila sem v mogočno cerkveno stavbo, ki mi je vzbudila strahospoštovanje. Znotraj lepa vitražna okna in poslikave na lesu, zunaj nje nekaj drobcenih simpatičnih lokalov in trgovin s spominki. Ozke ulice, lepi izveski, o avtomobilih ne duha ne sluha. Slavni Roman Polanski je tu snemal svoj film Tess. Že od nekdaj so v bližnji okolici gojili konopljo in izdelovali vrvi za ladje, za vojaške in za civilne. Drugi sprehajalci so se posedli po lokalih, mi pa smo se, potem, ko je vsak od naju izbral, katero hišo bi imel za svojo, vrnili v kamp.

Locronan

Od tu smo drugo jutro nadaljevali pot do vasi Plogoff, ki se nadaljuje v veliko plačljivo parkirišče za avtobuse, avtodome in osebna vozila. Tu je tudi velik center trgovinic s spominki hrano in podobno, nato pa smo morali prehoditi peš kakšnih 3 km do obale, ki se je strmo dvigovala nad kipečim morjem. Tod naokoli so vsaj štirje od 46 bretonskih svetilnikov, ki so opozarjali na čeri. Nismo se vrnili po isti poti ampak po stezi ob obali.

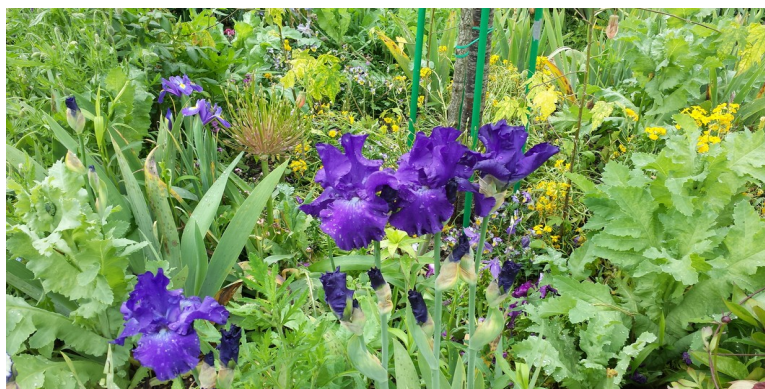

Keltsko obeležje

Locronan

Tukaj se je že nabirala gneča turistov. Mi smo jo hitro ucvrli naprej, da bi se ustavili v Audiernu malem ljubkem pristanišču polnih jaht. Naleteli smo na semanji dan in gneča je bila obupna, da smo se komaj prebili po dokaj ozki obalni cesti ven iz mesta in vozili do naslednjega mesteca Pont Aven. Leži ob izlivu reke Aven v morje. Izliv je dolg 14 km in ob njem vodi slikovita pot z mnogimi mlini na vodi. Imenujejo ga tudi mesto slikarjev. Prva slikarska kolonija je bila v letu 1850. Tu so slikali med prvimi Paul Gauguin in potem še mnogi drugi slikarji. Je ljubko, polno galerij in turistov. Ima urejeno postajališče za avtodome iz katerega se je potrebno strmo spustiti do centra, kjer pa ni mogoče parkirati. Osrednji del mesta, ob mali a deroči reki Aven, je pravi čvetlični vrt in vse stavbe so ohranjene še iz slikarjev časov. V eni od najmanjših hiš so našle mesto najbolj ljubke mestne sanitarije.

Pont Aven

Pont Aven (wc)

Po ogledu smo prisopihali navkreber v avtomobil, pripravili kosilo in se dobro spočili. Odpeljali smo se v Concarneau, lepo mesto, ki kliče po zapravljanju. Namreč zgrajeno je iz zunanega dela mesta in notranjega mesta (Ville Close), v trdnjavi na otočku med dvema lukama: Port de Peche in Port de Plaisance. Parking je sredi mesta. Sprva smo se sprehodili po zunanjem delu mesta ob luči in nato vstopili v trdnjavo v Ville Close. Tu pa trgovin in lokalov vseh vrst. Kupovali smo darila in se potem še džejali v enem od lokalov.

Concarneau Ville Close za obzidjem

Concarneau

Palačinke » Pri Rdeči kapici »

Zapustili smo Finistere in odpeljali v pokrajino Morbihan in v njen obalni del Golfe du Morbihan. Ustavili smo se v vasi Lesconil v kampu La Grande Plage. Že samo ime pove, da leži ob veliki peščeni plaži. Sprejel nas je prijazni receptor. Na pultu mize v recepciji je imel košarico z jajci, ki so jih znesle kokoši, stalne prebivalke kampa. Še danes mi je žal, da jih nisem kupila vsaj nekaj, že zaradi zanimive ideje. Parkirali smo in se odpravili na sprehod po dolgi plaži. Morje je bilo še mrzlo a so nekateri malce zaplavali. Proti večeru je v daljavi pričelo grmeti. .

Zgodaj zjutraj smo pot nadaljevali proti jugu in pri mestu Plouhamel zavili na zelo ozek 14 km dolg polotok na katerem poleg ceste vodita še železnica in tudi lepo urejena kolesarska steza. Vozili smo do končnega mesta Quiberon, kjer je trajektna luka za otok Belle Ile, na katerem poleti vlada ludnica. Tako je lep in popularen. Polotok se v enem delu popolnoma zoži, da gledaš morsko obalo na obe strani. Spustila se je neznanska ploha, veter je pihal valovi so butali, ko rečeno z obeh strani in mestoma smo komaj peljali. Ni čudno, da ta del obale imenujejo Cote Sauvage, kar pomeni divja obala. Pripeljali smo na konec polotoka. Dež je ponehal in mi smo se hoteli sprehoditi po slikoviti travnati pokrajini, a ni bilo enega primerne parkinga. To smo jim zamerili.

Se vrnili po isti poti in nadaljevali v Carnac. Tod okoli je vsaj 15 kampov. Mi smo imeli smolo in izbrali takega, ki je bil na vsej poti nadražji. Zapeljali smo vanj se umestili med druge avtodomarje vseh narodnosti. Tu sem se imela priliko osmešiti, ko sem receptorko vprašala, kako se pride v center mesta. »V katerega mislite«, mi je odvrnila. »Najbližjega« je bil moj odgovor. No, in potem sem izvedela, da obstojata dve vasi, ki se držita tesno skupaj: Carnac- Ville in 1,5 km oddaljena Carnac-Plage, ki je znano obmorsko letovišče z veliko plažo. Mi smo bili na področju Carnac-Plage -a. Nismo šli v center, pač pa smo se spustili na znamenito plažo dolgo več kot dva kilometra in že kar precej utrujeni prehodili pot do malega kamnitega otoka. Ko smo se vračali je morje zopet »naraščalo« in čez nekaj ur je bil dostop do otoka le s čolnom. Drugo jutro smo zarana prepeljali še Carnac-Ville in po kratki vožnji smo se znašli v območju megalitov in dolmenov –zelo velikih in visokih kamnov, ki so veličastni zgodovinski spomenik neolitske kulture nastalih med 5000 in 3800 let pred našim štetjem. To je največje nahajališče neolitske kulture v Evropi in je na popisu kulturne dediščine UNESCO. Spoštljivo smo si zadevo ogledali. Tako smo po tem postanku pot nadaljevali v srednjeveško mesto Vannes z 58.000 prebivalci z burno in zanimivo zgodovino. Kdo vse ni bil tu, celo Julij Cezar. Tu se je rodil St Emilion, po katerem se imenuje mestece v bližini Bordeaux- ja in ki je svetovno poznano po dobrih vinih. To vemo, ker smo pred leti tam bili, a nismo vedeli, da je svetnik bil tu rojen. V zgodovino se nismo hoteli sami preveč poglobljati, zato smo se dali o njej podučiti na malem turističnem vlakcu, ki nas je spretno vozil skozi stari del mesta. Kot za šalo jemanevriral po ozkih ulicah starih srednjeveški hiš z lesenim pročeljem, se tu in tam ustavil, da smo si ogledali, kar nam je bilo preko slušalk povedanega in tako smo se po eni uri zopet vrnili na začetno točko ogleda. Še sami smo se sprehodili po pristanišču. Potem smo se vrnili z mestnim avtobusom čisto na konec mesta, kajti parkirali smo na javem parkirišču ob kampu.

Carnac Plage

Park megalitov in dolmenov v Carnacu Villu

Vannes

Vannes

Od tu smo nadaljevali, sedaj že obrnjeni proti domu, v malo srednjeveško vas Josselin. Ime ne zveni ravno francosko in nismo vedeli, kaj bomo videli. Prispeli smo v ljubko vasico, ki leži v senci mogočnega gradu iz 14. stoletja. Ulice starih srednjeveških hiš, med njimi pa prijetni lokalčki in trgovine s spominki iz cele Bretanje. Čisto v centru ob nekem samostanu pa odlično brezplačno parkirišče. Bilo je vroče zato smo kosili na eni od miz ob parkirišču. Eni taki. kot mi, so pogrnili odeje po travi in brali, se sončili. Čas nam je dopuščal, da smo se še ta dan lahko odpeljali do zadnjega postajališča v Bretanji, v Vitre. In ko smo nabirali kilometre zagledam znak z narisanim mečem. Ta znak nam je povedal, da je tu odcep za gozd Paimport (Forêt de Paimport), kjer naj bi, po pripovedi, slavni kralj Arthur prejel meč Excalibur.

Pripeljali v prijetni mali kamp v Vitru. Hitro povečerjali in šli peš do osrednjega starega dela mesta, kar je bilo približno 3 km v eno smer. Hodili smo po samotni dolgi ulici in se čudili, kje so ljudje, saj je bilo še svetlo, čeravno je ura kazala na deveto. Za svojo vztrajnost smo bili nagrajeni, kajti naenkrat nekako izza ovinka smo obstali, pred nami je stal mogočni grad, ohranjen v celoti. Do njega so nas vodile ozke ulice značilnih srednjeveških hiš. Vitre je 37 najbolj ohranjeno srednjeveško mesto v celi Bretanji. 14% mesta predstavljajo zgodovinski spomeniki. Ko je mesto nekoč davno obiskal Henrik IV. je menda rekel: »Če ne morem biti francoski kralj, bi bil rad meščan Vitra.« Vitre nam prikaže, kako so izgledala mesta pred 500 leti. In zdaj smo mi stali v neki ulici tega mest. Lep občutek. Stopili smo čisto do gradu in pogledali nizdol na drugo stran, kjer je novejši del mesta, ki ni nič posebnega. Kljub vsej tej zunanji lepoti mi ni bilo prijetno, kajti pričelo se je hitro večeriti in nikjer žive duše. Pohiteli smo z dvojno hitrostjo in mrtvo utrujeni zaspali do jutra.

Josselin grad

Josselin, srednjeveška vas

Zjutraj se nam ni prav nič mudilo, saj smo pregledali vse, kar smo načrtovali. Vračali smo se domov. Želeli smo peljati po drugi poti, kot smo prišli, to pomeni mimo Orleansa na avtocesto A 10. Pričelo je močno deževati. Nekako znenada smo se znašli v silni koloni in skupina policistov nas je usmerjala v smer, ki je vodila daleč od naše avtoceste. Na poti je pričelo deževati in polagoma je lilo kot iz škafe. Polja pšenice okoli nas so bila razmočena in mestoma tudi poplavljeni. Vozili smo po lokalni cesti. Nasproti nam in pred nami sami tovornjaki. Nismo vedeli, kaj se dogaja, saj smo si prejšnji večer ogledovali Vitre, kjer ni padla

kaplja dežja. Po nekem starem atlasu evropskih cest in kar s svinčnikom smo določili pot, po kateri naj bi peljali. Še sama ne vem, kako nam je to uspelo, a priznam, da smo po precejšnjih težavah le prišli na avtocesto A4 in potem na A41, ki sta vodili h predoru Mont Blanc, kamor smo hoteli. Gneče več ni bilo, saj so se vozila okrog nas preporazdelili po raznih cestah, ki so vodile v različne smeri. Deževalo je kar naprej in odločili smo se, da bomo vozili, dokler se bo dalo ter potem prespali, tokrat izjemoma, na kakšni varni obcestni črpalki. Pokrajina se je spreminjala iz ravnice in prvih gričev smo zapeljali v hriboviti svet. Prešli smo na avtocesto A41. Dež je ponehal in zvečerilo se je. Približali smo se mestu Annecy. Še pred njim in ob mraku smo prispeli na popolnoma novo črpalko z velikim parkiriščem, ki je bilo urejeno tako, da so tovornjaki bili parkirani ločeno od drugih vozil. Tako nas ponoči ropotanje njihovih hladilnih naprav ni motilo pri spanju. Črpalka je bila odprta vso noč. V njenem okrilju je bila trgovina s spominki in lokalnimi proizvodi pa zajtrkovalnica in brezhibno čisti toaletni prostori. Vse to smo si ogledali in se odpravili spat. Mirno smo prespali noč in se zbudili v sončno jutro. Okoli nas hribi in meglice, pa čudoviti sveži planinski zrak. In v naši vrsti so bili parkirani še mnogi zapozneli popotniki.

Vitre, grad ob pol desetih zvečer

Zanimiva strma cesta nas je pripeljala do tunela Mont Blanc, ki je več ali manj sameval. Pripeljali smo na italjansko stran in se ustavili. Radi bi si ogledali vrh pod katerim smo pravkar peljali a je bil skrit v jutranji megli. Tako smo peljali v toplih sončnih žarkih po dolini Aoste v nekem posebnem miru, ki ga ta dolina s svojo lepoto daje. Promet je potekal lepo tekoče, le visoka cena diesla nas je neprijetno presenetila. Nobenih posebnih zastojev ni bilo in mi smo sprva mislili zapeljati do Lago di Garde v kamp Francesco, kjer smo že nekoč bili, in tu ostati kak dan. Na nekem parkirišču, ob pripravi kosila, smo začutili, da se je pojavila velika želja po domu in da bi jo mahnili kar domov. Kolikor se je dalo, sem spravila stvari vkup in obljubili smo si, da bomo pametno peljali in delali postanke na vsake toliko časa, da nas utrujenost ne bi onemogočila v naši nameri. Promet je bil še naprej tekoč, brez posebnih zastojev, vse do naše meje, kjer je stala več kilometrov dolga kolona tovornjakov. Kot preostali udeleženci prometa, smo peljali po prehitevalnem pasu. Malo neprijeten občutek odb misli, da ni prostora za morebitna intervencijska vozila in pd. Prispeli smo ob osmih zvečer in nisem smela pomisliti, da smo ob tej uri zjutraj še bili v Franciji.

Podatki:

Koordinate (PZA in kampov)

PZA Gernsbach-Murginse	N48.75936° E8.33888°
PZA Chateau Thierry	N49.03677° E3.38319°
Campsite Utah Beach	49.41946, -1.18094
Campsite Le Goulet BREST	N48.36500° W4.54000°
Parking Giverny	N49.07343° E1.53000°
Parking megaliti	N47.59636° W3.06790°
PZA La Ville Balet Cancale	N48.66972° W1.86620°
PZA Pont l'Abbe	N47.86746° W4.22590°
PZA Vannes	N47.63301° W2.78015°
PZA Josselin	N47.95599° W2.54999°
PZA Quiberon	N47.49170° W3.13956°
Parking Villedieu les Poeles	N48.83737° W1.22430°
Camping Ernest Renan	N48.79681° W3.42699°
PZA Tregastel	N48.82430° W3.49847°
PZA St. Michel en Greve	N48.68461° W3.56537°
PZA Morlaix	N48.57417° W3.83156°
Parking Roscoff	N48.72436° W3.98545°
PZA Crozon	N48.24796° W4.49241°
PZA Plonevez Porzay	N48.12485° W4.22444°
Camping Locronan	N48.096569° W4.198557
PZA Pont Croix	N48.04187° W4.48562°
PZA Plogoff	N48.03277° W4.66231°
Camping Des Dunes	N47.79664, W4.23069
PZA Concarneau	N47.87861° W3.92055°
PZA Pont Aven	N47.85373° W3.74371°
Camping Vitre	N 48.10921, W 1.19755

Cena kampov oz. PZA: od 10 evrov (Vitre) do 20 evrov (Carnac Plage) ob predložitvi Camping Card ACSI (v kampih).

Cena goriva: Od 1,19 - 1,36 (Francija) in celo 1,86 (Italija). Avtoceste drage.

Fotografiral in podatke zbral : Brane B

Na tem potovanju smo prispeli do dramatičnega Finisterra (konca zemlje). Izkazalo se je, da je to lepa priložnost zame, da končam s pisanjem potopisov. Kaj naj k temu dodam kot: » C'est la vie«.

Mick in jaz na Finisterru

Anja B.